

[Bjørner.]

skulle nå forskellige besøg på een dag. Men det kunne selvfølgelig ikke bevilges, for der kører jo fultog til Kolding, og de andre steder, jeg skulle besøge, og så kunne det gøres pr. tog. Jeg måtte så i stedet for sende to mand af sted for at løse opgaverne på den ene dag, der var til rådighed for det, i stedet for at ofre 6 liter benzín. Den slags ting plager daglig massevis af erhvervsdrivende, der tvinges til en ganske irrationel arbejdsdeling og til fordyret produktion.

Nej, lad os komme af med importrestriktionerne og alle disse unødvendige ordninger, alt det, som daglig tvinger erhvervslivet til irrationel drift. Lad os komme af med det, før vi taler om, at der mangler penge til rationalisering. En ophævelse af importreguleringen vil, uden at det koster statskassen eller skatteyderne noget, tværtimod være med til at billigere produktionen, være med til at forøge landets almindelige konkurrenceevne og hæve reallønnen, og på den måde skabes der muligheder for en sund opsparing. Det er den naturlige opsparing, der efter vor opfattelse bør være grundlaget for investering både i landbrug og i industri.

Den højtærede finansminister udtalte ved fremsættelsen af lovforslaget, at erhvervene under de rådende økonomiske forhold havde vanskeligt ved fuldtud at fremskaffe den fornødne kapital og bære den med investeringerne følgende risiko. Ja, her er vi netop ved sagens kerne, og her er det spørgsmål, man må stille: Vil man drive en økonomisk politik, der sætter erhvervene i stand til selv at fremskaffe den nødvendige kapital og bære risikoen ved investeringen? Eller vil man gennem skattepolitik og økonomisk politik i det hele taget fratage erhvervene denne mulighed, således at staten kommer til at stå som den frelsende engel, hver gang der er brug for midler til investering, til nyetablering og rationalisering? Det vil vi gerne have et svar på. Jeg ser bag dette forslag en tilkendegivelse af, at den højtærede handelsminister, inden han rejste til Amerika, har taget „Fremtidens Danmark“ frem af bordskuffen og glemt den på regeringens arbejdsbord.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen havde for lidt siden en megen fin måde at udtrykke, hvorledes man fra marxistisk side ville behandle erhvervslivet. Må jeg minde om, at Karl Marx i „Det kommunistiske Manifest“ siger det ganske klart, og det er altid rart at drøfte principperne. Han siger, at „proletariatet vil bruge sin politiske overlegenhed til efterhånden at fravriste

borgerskabet al kapital og centralisere alle produktionsmidler i statens hånd“ — og så definerer han staten som proletariatet organiseret som den herskende klasse —, og så vil man forøge summen af de produktive kræfter så hurtigt som muligt.

Man skal jo ikke skyde med kanoner mod gråspurve. Det foreliggende forslag til beordningslov er af beskeden rækkevidde som tidligere nævnt. Jeg kunne have lyst til at komplimentere den højtærede finansminister for den form, han har givet lovforslaget, dette, at loven for størstedelens vedkommende kun kan finde anvendelse efter lovgivning i hvert enkelt tilfælde, men alligevel finder jeg i dette lovforslag et forsøg på en videreførelse af den marxistiske metode: at fravriste erhvervslivet kapitalen og centralisere produktionsmidlerne i statens hånd; endnu et lille skridt mod socialisering. Denne politik er stik imod det, der er retsforbundets ønske. Vi kræver en politik, der giver fri adgang til arbejdspladsen, en politik, der forøger reallønnen for menigmand og lader ham beholde sit arbejdsudbytte og sætter ham i stand til at deltage i en sund opsparing. På den måde vil det være muligt for banker og sparekasser at bringe kapitalen derhen, hvor erhvervslivet har brug for den. Den slags ting har bankfolk bedre forstand på. Hvis den højtærede finansminister ville indskrænke sig til at sørge for en sund samfundshusholdning og sørge for at gennemføre skattestop og skattnedsættelser, tror jeg, at både han og rigsdagen trygt kunne overlade bankforretningerne til bankfolkene. Hvis han altså mener, at der er opnået stabilitet i landets penge- og finansvæsen, må ophævelsen af importrestriktionerne ledsages af skattnedsættelser.

Ved fremsættelsen af lovforslaget nævnte den højtærede finansminister i det ene øjeblik, at statskassen har taget 300 mill. kr. mere ind i skatter, end der er anvendt til statsudgifter, og i det næste øjeblik ønsker han at tage 100 millioner af Marshallpengene til en fond, hvorigennem de kan komme det skatteplyndrede erhvervsliv til gode, et erhvervsliv, man samtidig gennem importrestriktioner og på anden måde tvinger til at arbejde irrationelt og dyrt. Det er en bagvendt politik, som retsforbundet ikke kan følge.

Dertil kommer, at vi ikke har tiltro til, at det offentlige bedre end erhvervslivet skulle være i stand til at bedømme, hvor de sunde etableringsmuligheder ligger, tværtimod. Statsinvesteringer har før været foretaget her i Danmark og ofte med det resultat, at borgernes penge gik i projektmageres lom-